

Μελίσα ντε λα Κρουζ

Γ⁰¹αλαζοαίματοι

ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ

βιβλίο

3

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: REVELATIONS
Από τις Εκδόσεις HYPERION, Νέα Υόρκη 2008
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι Γαλαζοαίματοι (Βιβλίο 3) – Αποκαλύψεις**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Melissa de la Cruz
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ελένη Δασκαλάκη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ηλιόπουλος Θ. – Ροδόπουλος Π. Ο.Ε.

© Melissa de la Cruz, 2008
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Gettyimages/Chad Ehlers –
Gettyimages/William King
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2012, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-547-2

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiu Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

Μελίσα ντε λα Κρουζ

*Μετάφραση:
Ελένη Δασκαλάκη*

Για τον Μάικ και τη Μάτι, πάντοτε

*Και για τους Στίβεν Γκριν και Κάρολ Φοξ,
τους «παλαιότερους» θαυμαστές μου*

*Η μεγαλύτερη δοκιμασία του θάρρους είναι να αντέξει
την ήττα χωρίς να πάψει να ελπίζει.*

Ρόμπερτ Τζ. Ίνγκερσολ

Ω, ήσουν βαμπίρ και μπορεί να μη δω ποτέ το φως.

Κόνκριτ Μπλοντ, «Bloodletting»

*Και έγινε πόλεμος στον ουρανό,
ο Μιχαήλ και οι άγγελοί του πολέμησαν ενάντια στο δράκο·
και πολέμησε ο δράκος και οι άγγελοί του,
αλλά ηττήθηκαν και δεν υπήρχε πια γι' αυτούς
θέση στον ουρανό...*

*«Αλίμονο σ' εσάς, ω γη και θάλασσα,
γιατί ο διάβολος κατέβηκε σ' εσάς με μεγάλο θυμό
επειδή γνωρίζει πως ο καιρός του είναι λίγος!»*

Αποκάλυψη, 12:7-12

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΚΟΡΚΟΒΑΝΤΟ

Υψωσε το βλέμμα της και είδε τον Λόρενς παγιδευμένο σε μια λυσσαλέα μάχη με τον αντίπαλό του. Το σπαθί του πεσμένο στο χώμα. Από πάνω του διαγραφόταν η λευκή, αστραφτερή παρουσία. Ήταν τόσο φωτεινή που σε τύφλωνε, σαν να κοιτούσες στον ήλιο. Ήταν ο Φέρων το Φως. Ο Αυγερινός.

Το αίμα της πάγωσε.

«Σκάιλερ!» Η φωνή του Όλιβερ ήταν τραχιά. «Σκότώσέ τον!»

Η Σκάιλερ ύψωσε το σπαθί της μητέρας της, το είδε να λάμπει στο φεγγαρόφωτο, μια μακριά, χλομή, θανατηφόρα λόγχη. Υψωμένη προς την κατεύθυνση του εχθρού. Έτρεξε με όλη της τη δύναμη και έριξε το όπλο της προς την καρδιά του.

Και αστόχησε.

ΑΡΧΕΙΟ ΗΧΗΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΓΡΑΦΗΣ

Αποθετήριο της Ιστορίας

ΑΠΟΡΡΗΤΟ ΕΓΓΡΑΦΟ

Εξουσιοδοτημένη προσπέλαση μόνο σε Υψηλόθρονους
Πρακτικό της αρχειοθετημένης αναφοράς
του Αναζητητή της Αλήθειας 5/1

«συριστικός ήχος, μετά ένα ευδιάκριτο κλικ»

Έχω εξασφαλισμένη θέση στη Στοχευμένη Περιοχή και θα ξεκινήσω την έρευνα για το θάνατο από ολική φθίση της Αγκάστα Καροντόλετ. Το θύμα βρέθηκε πλήρως αποστραγγιγμένο στο νυχτερινό κλαμπ της Νέας Υόρκης, Δε Μπανκ. Τα ακόλουθα υπό παρακολούθηση άτομα βρίσκονταν στην περιοχή τη νύχτα της επίθεσης:

Σκάιλερ Βαν Άλεν: Ημίαιμη, θνητός πατέρας, μη ξεχωριστός. Μπτέρα: Αλέγκρα Βαν Άλεν (Γαβριήλ). Δεκαπέντε ετών.

Μπιλις Λουγουέλιν: Σ' αυτό τον κύκλο κόρη του γερουσιαστή Φορσάθ Λουγουέλιν. Το πιστοποιητικό γέννησης δεν καταγράφει όνομα μπτέρας (είναι σωστό;). Δεκαπέντε ετών.

Μαντλέιν Φορς: Σ' αυτό τον κύκλο κόρη του Τσαρλς Φορς (Μιχαήλ) και της Τρίνιτι Μπάρντεν Φορς. Δεκαέξι ετών. Δίδυμη αδελφή του Μπένζαμιν Φορς επίσης κοντά τη νύχτα της 9/12, ωστόσο αυτός έχει διαγραφεί από τη λίστα των υπόπτων επειδή επιβεβαιώθηκε πως είχε εγκαταλείψει το

κτίριο πριν από την επίθεση. **ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΛΕΠΤΗ** κατάσταση καθώς η συγκεκριμένη ύποπτη είναι κόρη του τωρινού Μονάρχη. Να μη γνωστοποιηθεί η λίστα στον Μονάρχη έως ότου επιβεβαιωθεί πλήρως.

Αρχικός ύποπτος, Ντίλαν Γουόρντ, ακόμη ελεύθερος· πού βρίσκεται: άγνωστο.

Πολύ νωρίς ένα παγωμένο πρωινό στα τέλη του Μάρτη, η Σκάιλερ Βαν Άλεν πέρασε τις γυάλινες πόρτες του σχολείου Ντατσέσν, νιώθοντας ανακούφιση καθώς διέσχιζε την ψηλή αψιδωτή είσοδο όπου κυριαρχούσε το επιβλητικό πορτρέτο των ιδρυτών του σχολείου, φτιαγμένο από τον Τζον Σίνγκερ Σάρτζεντ. Άφησε τη γαρνιρισμένη με γούνα κουκούλα του μπουφάν της πάνω στα πυκνά σκούρα μαλλιά της, προτιμώντας την ανωνυμία από τις συνηθισμένες χαιρετούρες που αντάλλασσαν οι άλλοι μαθητές.

Ήταν παράξενο να σκέφτεται το σχολείο σαν έναν παράδεισο, μια διαφυγή, ένα μέρος όπου ανυπομονούσε να πάει. Για τόσο καιρό το Ντατσέσν, με τα γυαλιστερά μαρμάρια πατώματα και την άπλετη θέα στο Σέντραλ Παρκ, δεν ήταν τίποτε λιγότερο από ένα δωμάτιο βασανιστηρίου. Είχε νιώσει φόβο ανεβαίνοντας τις επιβλητικές σκάλες, είχε νιώσει δυστυχισμένη στις παγωμένες του αίθουσες, είχε ακόμη καταφέρει να απεχθάνεται το υπέροχο μωσαϊκό της τραπεζαρίας.

Στο σχολείο Ντατσέσν συχνά ένιωθε άσχημη και αόρατη, παρότι τα βαθιά γαλάζια μάτια της και τα λεπτεπίλεπτα σαν κούκλα της Δρέσδης χαρακτηριστικά της τη διέψευδαν. Σε όλη της τη ζωή, οι ευκατάστατοι συμμαθητές της της είχαν φερθεί σαν να ήταν τέρας, μια απόβλητη – ανεπιθύμητη και

παρίας. Η οικογένειά της ήταν μία από τις παλαιότερες και επιφανέστερες οικογένειες στην ιστορία της πόλης, οι καιροί όμως είχαν αλλάξει. Οι Βαν Άλεν, κάποτε μία περήφανη και με κύρος πατριά, είχε συρρικνωθεί και μααραζώσει στο πέραςμα των αιώνων, ώστε τώρα ήταν πρακτικά αφανισμένοι. Η Σκάιλερ ήταν μία από τους τελευταίους.

Προς στιγμή, είχε ελπίσει πως η επιστροφή του παππού της από την εξορία θα το άλλαζε αυτό – πως η παρουσία του Λόρενς στη ζωή της θα σήμαινε ότι δε θα ήταν πια μόνη. Οι ελπίδες αυτές συντρίφθηκαν όταν ο Τσαρλς Φορς την πήρε μακριά από το ρημαγμένο σπίτι από ψαμμόλιθο της Ριβερσάιντ Ντράιβ, το μοναδικό σπιτικό που είχε γνωρίσει ποτέ της.

«Θα κουνηθείς ή θα πρέπει να κάνω κάτι γι' αυτό;»

Η Σκάιλερ τινάχτηκε. Δεν είχε καταλάβει πως στεκόταν αφηρημένη μπροστά στο ερμάριό της και το από πάνω του. Το κουδούνι που σηματοδοτούσε το ξεκίνημα της ημέρας χτυπούσε με τον δυνατό μεταλλικό του ήχο. Πίσω της στεκόταν η Μίμι Φορς, η νέα της συγκάτοικος.

Όσο κι αν η Σκάιλερ αισθανόταν έξω από τα νερά της στο σχολείο, δεν υπήρχε η παραμικρή σύγκριση με την αρκτική παγωνιά που αντιμετώπιζε σε καθημερινή βάση στο επιβλητικό διαμέρισμα των Φορς απέναντι από το Μητροπολιτικό Μουσείο. Στο Ντατσέσν δεν ήταν υποχρεωμένη να ακούει τη Μίμι να γκρινιάζει γι' αυτήν κάθε δευτερόλεπτο της ημέρας. Ή τουλάχιστον αυτό συνέβαινε μόνο για μερικές ώρες. Δεν ήταν παράξενο που το Ντατσέσν τής ήταν τόσο ευπρόσδεκτο τώρα τελευταία.

Παρότι ο Λόρενς Βαν Άλεν ήταν τώρα ο Μονάρχης, ο επικεφαλής των Γαλαζοαίματων, είχε αποδειχτεί ανήμπορος να σταματήσει τη διαδικασία της υιοθεσίας. Ο Κώδικας των Βα-

μπήριζε αυστηρή τήρηση των ανθρώπινων νόμων, ώστε να κρατά τους Γαλαζοαίματους μακριά από ανεπιθύμητες εξουχιστικές έρευνες. Στην τελευταία της βούληση και διαθήκη, η γιαγιά της Σκάιλερ την είχε κηρύξει νομικά ενήλικη, αλλά με μια πανούργα κίνηση, οι δικηγόροι του Τσαρλς Φορς είχαν προσβάλει το περιεχόμενό της στα δικαστήρια των Κοκκινοαίματων. Τα δικαστήρια αποφάσισαν υπέρ τους και ο Τσαρλς ονομάστηκε διαχειριστής της περιουσίας, κερδίζοντας τη Σκάιλερ ως μέρος του πακέτου.

«Λοιπόν;» Η Μίμι περίμενε ακόμη.

«Α... Ωχ... Λυπάμαι», είπε εκείνη, αρπάζοντας ένα τετράδιο και κάνοντας στο πλάι.

«Καλά κάνεις». Η Μίμι μισόκλεισε τα σμαραγδένια μάτια της και έριξε στη Σκάιλερ ένα περιφρονητικό βλέμμα. Το ίδιο βλέμμα που της είχε ρίξει στο δείπνο το περασμένο βράδυ και το ίδιο βλέμμα που της είχε ρίξει όταν έπεσαν η μία πάνω στην άλλη στο διάδρομο εκείνο το πρωινό. Το βλέμμα έλεγε: *Τι δουλειά έχεις εσύ εδώ; Δεν έχεις δικαίωμα να υπάρχουν.*

«Τι σου έχω κάνει;» ψιθύρισε η Σκάιλερ, χώνοντας ένα βιβλίο μέσα στη φθαρμένη τσάντα της από караβόπανο.

«Έσωσες τη ζωή της!»

Η Μίμι καρφώθηκε στην εντυπωσιακή κοκκινομάλλα που είχε μιλήσει.

Η Μπλις Λουγουέλιν, που είχε μετακομίσει από το Τέξας και ήταν πρώην παρατρεχάμενη της Μίμι, της ανταπέδωσε το βλέμμα. Τα μάγουλα της Μπλις ήταν εξίσου κόκκινα με τα μαλλιά της. «Σου έσωσε το τομάρι στη Βενετία κι εσύ δεν έχεις καν την τσίπα να είσαι ευγνώμων!» Μια φορά κι έναν καιρό η Μπλις ήταν η σκιά της Μίμι, υπάκουε με χαρά κάθε της οδηγία, αλλά η εμπιστοσύνη είχε σπάσει ανάμεσα στις

δύο πρώην φίλες μετά την τελευταία επίθεση Ασημοαίματων, όταν είχε αποκαλυφθεί πως η Μίμι ήταν ένας πρόθυμος, αν και αναποτελεσματικός, συνωμότης. Η Μίμι είχε καταδικαστεί στην πυρά, μέχρι που τη βοήθησε η Σκάιλερ στην κρίση του αίματος.

«Δεν έσωσε τη ζωή μου. Είπε απλώς την αλήθεια. Η ζωή μου δεν κινδύνεψε ποτέ», απάντησε η Μίμι, χτενίζοντας με μια ασημένια βούρτσα τα απαλά της μαλλιά.

«Αγνόησέ την», είπε η Μπλις στη Σκάιλερ.

Η Σκάιλερ χαμογέλασε, νιώθοντας πιο γενναία τώρα που είχε υποστήριξη. «Δεν είναι εύκολο. Είναι σαν να υποκρίνεται πως δεν υπάρχει η παγκόσμια υπερθέρμανση». Θα πλήρωνε γι' αυτό το σχόλιο αργότερα, το ήξερε. Θα υπήρχαν χαλίκια στα δημοτριάκα του πρωινού της. Μαύρη πίσσα στα σεντόνια της. Ή, η πιο καινούργια ενόχληση – η εξαφάνιση ενός ακόμη από τα πράγματά της που λιγότευαν συνεχώς. Έλειπε το μενταγιόν της μητέρας της, τα δερμάτινα γάντια της και ένα αγαπημένο πολυδιαβασμένο αντίτυπο της *Δίκης* του Κάφκα, που στην πρώτη σελίδα του ήταν σημειωμένα τα αρχικά «Τζ. Φ.».

Η Σκάιλερ θα ήταν η πρώτη που θα παραδεχόταν πως το δεύτερο υπνοδωμάτιο των ξένων στο μέγαρο των Φορς (το πρώτο παρέμενε προορισμένο για αξιωματούχους επισκέπτες) δεν ήταν καμιά ντουλάπα κάτω από τη σκάλα. Το δωμάτιο ήταν όμορφα διακοσμημένο και πολυτελώς εξοπλισμένο με όλα όσα θα μπορούσε να επιθυμεί ένα κορίτσι: ένα κουίν-σάιζ κρεβάτι με ουρανό και αφράτο πάπλωμα, ντουλάπες γεμάτες με ρούχα σχεδιαστών, υψηλής απόδοσης στερεοφωνικό και τηλεόραση, δεκάδες παιχνίδια για την Μπιούτι, το κυνηγόσκυλό της, και ένα καινούργιο ελαφρύ σαν φτε-

ρό MacBook Air. Σίγουρα, το νέο της σπίτι ήταν πλούσιο σε υλικά αγαθά, του έλειπε ωστόσο η γοητεία του παλιού.

Της έλειπε το παλιό της δωμάτιο, με τους βαμμένους στην κίτρινη *Δροσιά του Βουνού* απόχρωση και το ξεχαρβαλωμένο γραφείο της. Της έλειπε το σκονισμένο, σκεπασμένο με σεντόνια καθιστικό. Της έλειπαν η Χάτι και ο Τζούλιους, που υπηρετούσαν την οικογένεια από τότε που εκείνη ήταν βρέφος. Της έλειπε ο παππούς της, φυσικά. Αλλά περισσότερο απ' όλα, της έλειπε η ελευθερία της.

«Είσαι καλά;» τη σκούνησε απαλά η Μπλις.

Η Σκάιλερ είχε επιστρέψει από τη Βενετία με μια καινούργια διεύθυνση κι έναν αναπάντεχο σύμμαχο. Την Μπλις, που ενώ η σχέση τους ήταν πάντα φιλική, τώρα οι κοπέλες ήταν σχεδόν αχώριστες.

«Αμέ. Το έχω συνηθίσει. Θα μπορούσα να δώσω μαζί της μάχη σε κλουβί». Η Σκάιλερ χαμογέλασε. Το να συναντάει την Μπλις στο σχολείο ήταν ένα μικρό διάλειμμα ευτυχίας που της πρόσφερε το Ντατσέσν.

Ανέβηκε τη στριφογυριστή πίσω σκάλα, ακολουθώντας το ρεύμα των μαθητών που πήγαιναν στην ίδια κατεύθυνση, όταν με τη γωνία του ματιού της είδε μια στιγμιαία αναλαμπή, και ήξερε. Ήταν αυτός. Δε χρειαζόταν να κοιτάξει για να ξέρει ότι βρισκόταν ανάμεσα στο πλήθος των μαθητών που βάδιζαν προς την αντίθετη κατεύθυνση. Μπορούσε πάντα να τον αισθανθεί, σαν να ήταν τα νεύρα της συντονισμένες κεραίες που τον αντιλαμβάνονταν όποτε βρισκόταν κοντά της. Ίσως ήταν το βαμπίρ μέσα της που της έδινε την ικανότητα να καταλαβαίνει πότε βρισκόταν ένα άλλο βαμπίρ κοντά, ή ίσως δεν είχε απολύτως καμία σχέση με τις απόκοσμες δυνάμεις της.

Ο Τζακ.

Τα μάτια του ήταν εστιασμένα ευθεία μπροστά, σαν να μην την είχε δει ποτέ, να μην είχε καταγράψει ποτέ την παρουσία της. Τα ίσια ξανθά του μαλλιά, στον ίδιο ημιδιάφανο τόνο με της αδελφής του, ήταν χτενισμένα προς τα πίσω, πάνω από το επιβλητικό μέτωπό του· και σε αντίθεση με τα άλλα αγόρια γύρω του, που ήταν ντυμένα με διαβαθμίσεις αφροντισιάς, έμοιαζε ηγεμονικός με σακάκι και γραβάτα. Ήταν τόσο όμορφος που η Σκάιλερ δυσκολευόταν να αναπνεύσει. Όμως, όπως ακριβώς στο διαμέρισμα –η Σκάιλερ αρνιόταν να το αποκαλέσει σπίτι– ο Τζακ την αγνόησε.

Έριξε μία ακόμη ματιά προς το μέρος του και μετά ανέβηκε βιαστικά τις σκάλες. Το μάθημα είχε ήδη ξεκινήσει όταν έφτασε. Προσπάθησε να μπει όσο το δυνατόν πιο αθόρυβα και κινήθηκε, από συνήθεια, προς τα πίσω καθίσματα δίπλα στο παράθυρο. Ο Όλιβερ Χάζαρντ-Πέρι καθόταν εκεί, σκυμμένος στο σημειωματάριό του.

Συγκράτησε έγκαιρα τον εαυτό της, προχώρησε στην άλλη πλευρά του δωματίου και κάθισε πλάι στο θορυβώδες καλοριφέρ, χωρίς να χαιρετήσει τον καλύτερό της φίλο.

Ο Τσαρλς το είχε ξεκαθαρίσει: τώρα που ζούσε κάτω από τη στέγη του, θα έπρεπε να ακολουθεί τους κανόνες του. Ο πρώτος κανόνας ήταν πως η Σκάιλερ απαγορευόταν να δει τον παππού της. Η έχθρα ανάμεσα στον Τσαρλς και τον Λόρενς ήταν πολύ βαθιά και όχι μόνο επειδή ο Λόρενς είχε καταλάβει τη θέση του Τσαρλς στο Κονκλάβιο.

«Δε θέλω να σου γεμίζει το κεφάλι με ψέματα», της είχε πει ο Τσαρλς. «Μπορεί να εξουσιάζει το Κονκλάβιο, αλλά δεν έχει καμία δύναμη μέσα στο σπίτι μου. Αν με παρακούσεις, σου υπόσχομαι πως θα το μετανιώσεις».

Ο δεύτερος κανόνας ζώντας με τους Φορς ήταν πως θα ξεχνούσε τη συναναστροφή της με τον Όλιβερ. Ο Τσαρλς κόντευσε να πάθει αποπληξία όταν ανακάλυψε πως η Σκάιλερ είχε κάνει τον Όλιβερ (τον ορισμένο Αγωγό της) υποτακτικό της. «Πρώτα απ' όλα, είσαι πάρα πολύ μικρή. Δεύτερον, είναι *ανάθεμα*. Κακόγουστο. Οι Αγωγοί είναι υπηρέτες. Δεν είναι – δεν εκπληρώνουν τις υπηρεσίες των υποτακτικών. Θα πρέπει να πάρεις αμέσως έναν καινούργιο άνθρωπο και να διακόψεις κάθε σχέση με αυτό το αγόρι».

Αν την πίεζαν, θα παραδεχόταν απρόθυμα πως ο Τσαρλς πιθανότατα είχε δίκιο. Ο Όλιβερ ήταν ο καλύτερος φίλος της και τον είχε σημαδέψει ως δικό της, είχε πάρει το αίμα του μέσα στο δικό της και είχαν υπάρξει συνέπειες των πράξεών της. Μερικές φορές ευχόταν να μπορούσαν να ξαναγίνουν όλα όπως ήταν προτού γίνουν όλα τόσο περίπλοκα.

Η Σκάιλερ δεν είχε την παραμικρή ιδέα γιατί, τέλος πάντων, ο Τσαρλς ενδιαφερόταν ποιον είχε κάνει υποτακτικό της, αφού οι Φορς είχαν καταργήσει την παλιομοδίτικη πρακτική να διατηρούν ανθρώπινους Αγωγούς. Εκείνη, όμως, ακολουθούσε τους κανόνες κατά γράμμα. Απ' όσο θα μπορούσε να αντιληφθεί ο οποιοσδήποτε, δεν είχε καμία απολύτως επαφή με τον Λόρενς και είχε αποφύγει την εκτέλεση του Ιερού Φιλιού με τον Όλιβερ.

Υπήρχαν τόσο πολλά πράγματα στην καινούργια της ζωή που μπορούσε και δεν μπορούσε να κάνει.

Υπήρχαν ωστόσο ορισμένα μέρη όπου οι κανόνες δεν εφαρμόζονταν. Κάπου όπου ο Τσαρλς δεν είχε καμία δύναμη. Κάπου όπου η Σκάιλερ μπορούσε να είναι ελεύθερη.

Γι' αυτόν το λόγο υπάρχουν οι μυστικές κρυψώνες.

Η Μίμι Φορς λάτρευε τον ήχο των τακουινιών στο μάρμαρο. Τα λουστρινένια της Jimmi Choos έκαναν ένα ικανοποιητικό κλικ, κλικ, κλακ, που αντηχούσε σε όλο τον προθάλαμο του Πύργου Φορς. Τα ολοκαίνουργια κεντρικά γραφεία της αυτοκρατορίας των Μέσων Επικοινωνίας του πατέρα της καταλάμβαναν αρκετά κτίρια στο κέντρο του Μανχάταν. Τα αστραφτερά ασανσέρ ξερνούσαν τακτικά μια ομάδα «Φόρσις» – όμορφους άντρες και όμορφες γυναίκες, υπαλλήλους του ομίλου επικοινωνίας Φορς– αρχισυντάκτες design, αρχισυντάκτες μόδας, αρχισυντάκτες lifestyle, που έτρεχαν για επαγγελματικά γεύματα στο *Μάικλς* ή πήγαιναν με τα πολυτελή αυτοκίνητά τους στα διάφορα ραντεβού τους σε όλη την πόλη. Ήταν μια καλοντυμένη ομάδα, με παρόμοια σφιγμένα πρόσωπα, λες και τα αδιάκοπα επαγγελματικά τους προγράμματα δεν τους άφηναν χρόνο να χαμογελάσουν. Η Μίμι ανακατεύτηκε μαζί τους.

Ήταν μόνο δεκαέξι ετών· καθώς όμως βάδιζε ανάμεσα στο πλήθος –πέρασε τον προθάλαμο και προχώρησε σε μια σκοτεινή κόγχη που κάλυπτε ένα ασανσέρ, στο οποίο είχε κανείς πρόσβαση μόνο μ' ένα μυστικό κλειδί που ήταν αδύνατον να αναπαραχθεί– ένωσε απίστευτα *γριά*. Θυμόταν την εποχή που ο Πύργος Φορς είχε αρχικά ονομαστεί Κτίριο Βαν

Άλεν. Για χρόνια είχε υπάρξει ένα απλό τριώροφο κέλυφος, καθώς ο πύργος που προοριζόταν για εκεί δεν είχε κτιστεί ποτέ μετά το Κραχ του 1929 και τη Μεγάλη Ύφεση. Μόλις πέρυσι η εταιρεία του πατέρα της ολοκλήρωσε επιτέλους την κατασκευή σύμφωνα με τα παλιά σχέδια και βάφτισε το κτίριο μ' ένα καινούργιο όνομα.

Η Μίμι κοίταξε τριγύρω και έστειλε διακριτικά μια ισχυρή προτροπή αγνόησης σε οποιονδήποτε μπορεί να σκεφτόταν να πλησιάσει. Βρήκε το ρόπτρο και πίεσε το δάχτυλό της στην κλειδαριά, τρυπώντας το ώστε να βγει αίμα. Η ανάλυση αίματος στην κλειδαριά δεν ήταν η τελευταία τεχνολογία ασφαλείας, αλλά μια παλαιολιθική. Το αίμα της αναλύθηκε και συγκρίθηκε με τα αρχεία του DNA στο Αποθετήριο· η ταυτοποίηση θα επιβεβαίωνε πως μόνο ένας πραγματικός Γαλαζοαίματος στεκόταν στην πύλη. Το αίμα δεν μπορούσε να αντιγραφεί ούτε να αποσπαστεί. Μόλις το αίμα των βαμπίρ θα εκτεθεί στον αέρα θα εξαφανιστεί μέσα σε λίγα λεπτά.

Οι πόρτες άνοιξαν με απόλυτη ησυχία και η Μίμι κατέβηκε με το ασανσέρ. Αυτό που δεν ήξεραν οι Κοκκινοαίματοι ήταν πως το 1929 το κτίριο είχε κτιστεί ολοκληρωτικά – μόνο που εκτεινόταν προς τα κάτω αντί προς τα πάνω.

Στην πραγματικότητα, ο πύργος ήταν ένα «γεωτρύπανο» – μια κατασκευή φτιαγμένη κάτω από το έδαφος, μια σήραγγα σκαμμένη προς τον πυρήνα του πλανήτη αντί προς τον ουρανό. Η Μίμι παρατηρούσε τους ορόφους καθώς κατέβαινε. Κατέβηκε τρία, μετά τριάντα, μετά εξήντα, μετά τριακόσια μέτρα κάτω από την επιφάνεια της γης. Στο παρελθόν, οι Γαλαζοαίματοι είχαν ζήσει υπόγεια, για να κρυφτούν από τους Ασημοαίματους που τους κυνηγούσαν. Τώρα η Μίμι καταλάβαινε τι εννοούσε ο Τσαρλς όταν είπε πε-

ριφρονητικά πως ο Λόρενς και η Κορντέλια θα έκαναν τα βαμπίρ «να ζαρώνουν ξανά μέσα σε σπηλιές».

Επιτέλους το ασανσέρ σταμάτησε και η πόρτα άνοιξε. Η Μίμι έγγνεψε στον Αγωγό στο γραφείο. Ο Κοκκινοαίματος έμοιαζε με τυφλοπόντικα και φαινόταν σαν να μην είχε δει τον ήλιο για πάρα πολύ καιρό. Ταίριαζε με τους παραπλανητικούς μύθους που διαιωνίζονταν για τα βαμπίρ, σκέφτηκε εύθυμα η Μίμι.

Ένωθε τους φρουρούς, την ισχυρή προστασία που υπήρχε γύρω της. Αυτό υποτίθεται ότι είναι το πιο μυστικό και ασφαλές καταφύγιο των Γαλαζοαίματων. Ο Λόρενς ένωσε μεγάλη ευχαρίστηση με τον αστραφτερό, επιδεικτικό καινούργιο πύργο που είχε κτιστεί από πάνω του. «Κρυβόμαστε σε άπλετη θέα!» είχε πει γελώντας πνιχτά. Το Αποθετήριο της Ιστορίας είχε μεταφερθεί πρόσφατα σε κάποιους από τους χαμηλότερους ορόφους. Μετά την επίθεση, το κρησφύγετο κάτω από το κλαμπ είχε εγκαταλειφθεί. Η Μίμι ένωθε ακόμη ενοχές για όσα είχαν συμβεί εκεί. Δεν ήταν όμως δικό της λάθος! Δε σκόπευε να προκαλέσει πραγματικό κακό. Ήθελε απλώς να βγάλει από τη μέση τη Σκάιλερ. Ίσως είχε υπάρξει αφελής. Δεν υπήρχε λόγος ωστόσο να χρονοτριβεί μ' αυτή τη σκέψη τώρα.

«Καλησπέρα, Μαντλέιν», τη χαιρέτησε ευγενικά μια κομψή γυναίκα ντυμένη με κοστούμι Chanel.

«Ντοροθία». Η Μίμι κατένευσε, ακολουθώντας τη γριά γκιόσα στην αίθουσα συσκέψεων. Γνώριζε πως αρκετά μέλη του Κογκλάβιου δε δέχτηκαν πρόθυμα την είσοδό της στον εσωτερικό κύκλο. Ανησυχούσαν πως ήταν ακόμη πολύ νέα και δεν έλεγγε όλες της τις αναμνήσεις, το σύνολο της σοφίας όλων των προηγούμενων ζώων της. Η διαδικασία προς

την πλήρη αυτοσυναίσθηση ενός Γαλαζοαίματου ξεκινούσε κατά τη μεταμόρφωση στα δεκαπέντε και συνεχιζόταν μέχρι το τέλος των Χρόνων της Ανατολής (ή περίπου στην ηλικία των είκοσι ενός χρόνων), όπου το ανθρώπινο σαρκίο παραιτούνταν εντελώς, αποκαλύπτοντας επιτέλους το βαμπίρ από κάτω του. Τη Μίμι δεν την ενδιέφερε τι σκέφτονταν οι άλλοι. Βρισκόταν εκεί για να εκπληρώσει ένα καθήκον, κι αν δεν είχε θυμηθεί τα πάντα, θυμόταν *αρκετά*.

Βρισκόταν εκεί επειδή ο Λόρενς είχε πάει στο μέγαρο των Φορς αργά ένα βράδυ, λίγο αφότου είχαν επιστρέψει από τη Βενετία, για να μιλήσει με τον Τσαρλς. Η Μίμι είχε κρυφακούσει ολόκληρη τη συζήτηση. Όταν είχε αναλάβει ο Λόρενς ως Μονάρχης, ο Τσαρλς είχε παραιτηθεί εκούσια από τη θέση του στο Κονκλάβιο, αλλά ο Λόρενς τον πίεζε να το ξανασκεφτεί.

«Χρειαζόμαστε όλες μας τις δυνάμεις τώρα. Σε χρειαζόμαστε, Τσαρλς. Μη μας στρέφεις την πλάτη σου». Η φωνή του Λόρενς ήταν σιγανή και τραχιά. Έβηξε αρκετές φορές και ο καπνός του γλυκού καπνού της πίπας του είχε γεμίσει το διάδρομο έξω από το γραφείο του πατέρα της.

Ο Τσαρλς ήταν ανένδοτος. Είχε ταπεινωθεί και είχε απορριφθεί. Αν το Κονκλάβιο δεν τον ήθελε, δεν ήθελε και εκείνος το Κονκλάβιο. «Γιατί με χρειάζονται όταν έχουν εσένα, Μονάρχη;» πέταξε ξερά ο Τσαρλς, σαν να του ήταν ενοχλητικό ακόμη και να λέει τη λέξη.

«Θα πάω εγώ».

Ο Λόρενς μόλις που ύψωσε το φρύδι του ανακαλύπτοντας πως η Μίμι στεκόταν μπροστά τους. Ούτε και ο Τσαρλς έδειχνε ιδιαίτερα έκπληκτος. Το να βρίσκει δρόμο μέσα από κλειστές πόρτες υπήρξε πάντα ένα από τα ταλέντα της Μίμι, ακόμη και όταν ήταν μικρό παιδί.

Η κληρονομιά της Σκάιλερ Βαν Άλεν
τίθεται σε αμφισβήτηση: είναι πραγματικά
Γαλαζοαίματη ή τελικά τρέχει στις φλέβες της
το αίμα των Ασημοαίματων; Καθώς αγωνίζεται
να ανακαλύψει απαντήσεις, η Σκάιλερ βρίσκεται
παγιδευμένη στο σπίτι των Φορς, μαζί
με την ορκισμένη εχθρό της, τη Μίμι Φορς,
και τον απαγορευμένο έρωτά της,
τον Τζακ Φορς.

Όταν κινδυνέψει το Κορκοβάντο, ένας αρχαίος τόπος
εξουσίας στο Ρίο ντε Τζανέιρο, οι Γαλαζοαίματοι
θα χρειαστούν τη Σκάιλερ στο πλευρό τους.
Η μάχη θα είναι ανελέητη και εκείνη
θα βρεθεί διχασμένη ανάμεσα στο καθήκον
και στο πάθος, στον έρωτα
και στην ελευθερία.

*Πάθος, χλιδή και θρύλοι συναντιούνται
στο τρίτο βιβλίο της σειράς των Γαλαζοαίματων
σε μια περιπέτεια ακόμη πιο καταιγιστική.*

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-496-547-2

9 789604 965472

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 10733